

камъни

ожулен пръст
кората на дърво сълзи

дето са камъните там е водата

някои хора са трева

тъгата е вода във корена

човекът с тънките ръце
с вените пера на гладни гълъби
и косите най-отгоре

могилите закичени калпаци

дърветата изхвърлени от водата
не са ли кости изровени от земята

изсъхнали дървета крепостите
стърчат на някой хълм и огласяват ветровете

затихна песента на жабите
и заехтя пръстта

пръстените на твоя корем сънувах
как се въртят около пръстите ми
свличат се дрънчат

дърветата приличат отдалеч
на крачещ таралеж

PIERRES

un doigt écorché
l'écorce d'un arbre pleure

l'eau suit les pierres

certains hommes sont comme l'herbe

le chagrin est l'eau dans la racine

l'homme aux mains fines
aux veines plumes de pigeons affamés
ses cheveux par-dessus tout

tumuli comme des coiffes fleuries

les arbres rejetés par l'eau
ne sont - ils pas des os déterrés

arbres asséchés forteresses
sur une colline saillissent et font chanter les vents

le chant des crapauds s'éteint
la glèbe a retenti

j'ai rêvé des anneaux de ton ventre
comme ils tournent autour de mes doigts
chutent et résonnent

les arbres de loin ressemblent
à un hérisson en marche

или балени на кит
животът е кит
измества поглъща изхвърля

миналото и бъдещето са двата края
на развистена ножица

харесва ми осиротяването в мъжете

мозъкът – този филтър на духа

как се сепва изгревът над първата слана
с меда на тялото си шарената сянка
на клепачите и лъчите най-подир
чавги на влюбени

затвори зеници решетки ресници
жестокост и нежност

устните ти са резка върху ръката ми
докато берях малини
сърп в ръце на селянка

медни са къдриците ти гривни за ръцете ми

поезията е като да нижеш огърлица
манистата сами се нагласят
стига само да я завържеш

животът е пред-полагане

като да тъпчеш грозде
като да тъпчеш кал
за под пред –

aux fanons des baleines
la vie est une baleine
pousse engloutit rejette

le passé et le futur sont les deux pointes
de ciseaux dévissés

me plaît le devenir d'orphelins des hommes

le cerveau-ce filtre de l'esprit

comment sursaute l'aube devant la première gelée
avec le miel du corps l'ombre bigarrée
des paupières et les rayons solaires
flèches magiques des amoureux

prisons pupilles grilles et cils
cruauté et tendresse

tes lèvres sont une strie sur ma main
pendant que je cueillais des framboises
faucille dans la main d'une paysanne

tes boucles de miel cuivré sont bracelets pour mes mains

la poésie est comme si tu filais un collier
les perles s'accordent toutes seules
- suffit de les nouer

la vie c'est ce qu'on suppose

comme piétiner le raisin
comme piétiner le sol
pour présupposer

полагам

виж лицето на момичето от восък
как полепват сълзите му
сталактитите от мъка

мокра е и тъмна е отвътре
със овисени желаня

мислите ми се стрелкаха като прилепи
и пищяха

как ми се иска някого, когото обичам най-много
да ме обича повече

разликата между разиграните дървета и краката ми е
в четката между пръстите ти

изкуството е разТВОРяване
любовта също

аз съм скалата – цялата изсечена
но и рисунките върху скалата

душата ми е млада от трийсет века вече

свещите в храма –
очи на дивеч ли бяха стръв
или душа на дете

дето е светлината там са крилата

мислите ми кръжаха като гларуси
преди да мръкне

le plancher

regarde le visage de la fille en cire
comme ses larmes lui collent à la peau
stalactites du chagrin

elle est sombre et mouillée à l'intérieur
ses désirs pendent

mes pensées s'affolaient
comme des chauves-souris stridulaient

tant je voudrais que quelqu'un que j'aime plus que tout
m'aime plus encore

la différence entre les arbres en mouvement et mes pieds
est le pinceau entre tes doigts

l'art est une Dis-Solution
l'amour aussi

je suis le rocher entièrement taillé
et les dessins sur le rocher aussi

mon âme est jeune depuis trente siècles déjà

les bougies dans le temple
étaient-ce des yeux d'un gibier ou un appât
l'âme d'un enfant

la lumière attire les ailes

mes pensées tournoient comme des goélands
avant la tombée de la nuit

смъртта избутва тялото
тялото избутва духа
животът е навик за духа

неразбираеми са хората в делата си
защото истината от телата им отскача

Бог е продавач на балони
ах тези сводници поетите!

като икона искам да ме гледаш –
според настроението ми винаги

любовта като свещите се умножава
запалени във храм
една от друга
от искрата между камъните
разкъсвана и прикована

мокрите дървета съскаха в огнището
и все повече жълтееха

плоските дървета огънят ги пробива
големите ги обгръща

грехът се износва

огньовете по нивите – кандила
в католическа катедрала

никоя тишина не е като тишината
в купето –

la mort repousse le corps
le corps repousse l'esprit

la vie est une habitude pour l'esprit

dans leurs œuvres les hommes restent insondables
réfléchi par leurs corps la vérité rebondit

Dieu est un marchand de ballons

Ah, ces entremetteurs les poètes

je veux que tu me contemples comme une icône
selon mon humeur à chaque fois

l'amour se multiplie
dans le temple
comme les flammes des bougies
l'une à l'autre
par l'étincelle entre les pierres entredéchirée, rivée

dans les flammes sifflaient
les arbres mouillés jaunissaient de plus en plus

les arbres plats le feu les traversera
les arbres grands le feu les embrassera

le péché se porte et s'use

les flammes dans les champs- chandelles
d'une cathédrale catholique

aucun silence ne vaut celui
du compartiment d'un train -

да си сред другите и да те няма
виж как подскача пердето в ритъма
на влака в ритъма на въздуха
блъскащ по стъклата
то е повече от кенгуру или уплахата
на заек

врабците – мислите на моето всекидневие

обичам да се возя в студени влакове
само така виждам топлината на хората

защо усещането в очите е
на счупено стъкло

само тази нощ татко
звездите бяха пръснат ориз

и моите нокти растяха подобно на твоите
без да ги пипам

пробЛуждане
приближаване до морето
до неговия шум миризма допира му
и накрая вкуса

отПиване от най-срамните (рани) части

тръпчива е смъртта на вкус
устата ми се пълни със слюнка

кръговете на гърдите ми от допира
се свиха

être absent parmi les autres
regarde comme le rideau bondit
au rythme du train, au rythme de l'air
giflant les vitres
c'est plus qu'un kangourou
plus que la frayeur d'un lapin

les moineaux - pensées de tous les jours

j'aime voyager dans des trains froids
seulement ainsi j'aperçois la chaleur des hommes

pourquoi cette sensation de vitre brisée
dans les yeux

seulement cette nuit, papa
les étoiles étaient du riz éparpillé

et mes ongles poussaient tout comme les tiens
sans que je les touche

se réveiller se re-égarer
approchant la mer
son bruit son odeur puis son contact
enfin son goût

boire les blessures les plus honteuses

le goût de la mort est âpre
ma bouche s'emplit de salive

les cercles de me seins se rétrécissent
sous les doigts

тялото ми от годините

брегът е фокуса

на старица пукнатини е разстлала
земята

миризмата на гнили цветя
се смесваше с тази на още свежите
както твоята мъртва плът татко
с одеколона ти
а отгоре осите кръжаха и пламъците
на свещи

между две лехи винаги има ръб
за който да се задържиш

подгъвът на Божията роба
как се влачи по земята
да я раздели

о този снизходителен поглед в иконата
и в татковите очи
все едно съм паленце

намаляват дните ми-
бяла семка сред жарава

наведените слънчогледи свенливи девизи
огънят невеста хубавица
а аз някаква щипка

mon corps sous les années

la côte est une mise au point

gerçures d'une vieille femme
la terre a déplié

l'odeur de fleurs pourries
se mélangeait à celle des fraîches
comme ta chair défunte papa
avec ton eau de Cologne
et par-dessus tournaient les guêpes
les flammes des cierges

entre deux plates-bandes il y a toujours un bord
pour s'accrocher

l'ourlet de la chlamyde de Dieu
se traîne par terre
pour la scinder

ah ce regard condescendant que porte l'icône
que portent les yeux de papa
comme si j'étais un petit chiot

mes jours s'amenuisent
grain blanc dans les braises

les tournesols cambrés tels des vierges pudiques
le feu tel une belle tel une bru
et moi une quelconque pince

понякога потъват вещите ни
в бездните на този свят
огряни вълните приличаха на асфалт
като моряшки възли се навързват
асоциациите в стиха

медузите на пясъка не хвърляй
твоите истини

думите ти камък в реката ме обръщаха
срещу себе си но всеки път намирах начин
да се изплъзна

простите истини са като риби
преди да бъдат приготвени
резена която предъкваме

посивяха пъпешите на небето
твоят ъгъл е повече хартиена ракета
сгъната от детска ръка
нежели острието на стрела

талантът е внушение свише

без/предметна е истината казват
и не/понятна

на щурците протяжната песен

и тази есен децата забравиха да оберат
мушмулата.

parfois nos objets sombrent
dans les précipices de ce monde
les vagues luisaient comme de l'asphalte
dans le vers tels des nœuds marins
les associations se suivent en se nouant

les méduses sur le sable ne rejettent donc pas
tes vérités

tes mots telle une pierre dans la rivière
me retournaient contre moi-même mais
je trouvais moyen à chaque fois de me glisser

les simples vérités sont comme des poissons
le morceau qu'on remâche
avant de le passer dans le sel

les melons grisonnaient dans le ciel
plutôt que la pointe d'une flèche
ton angle de vue est une roquette en papier
pliée par la main d'un enfant

le talent est inspiré d'en-haut

dit-on la vérité est sans objet
impénétrable

le chant languissant des grillons

cet automne encore les enfants ont oublié
de cueillir les nêfles.